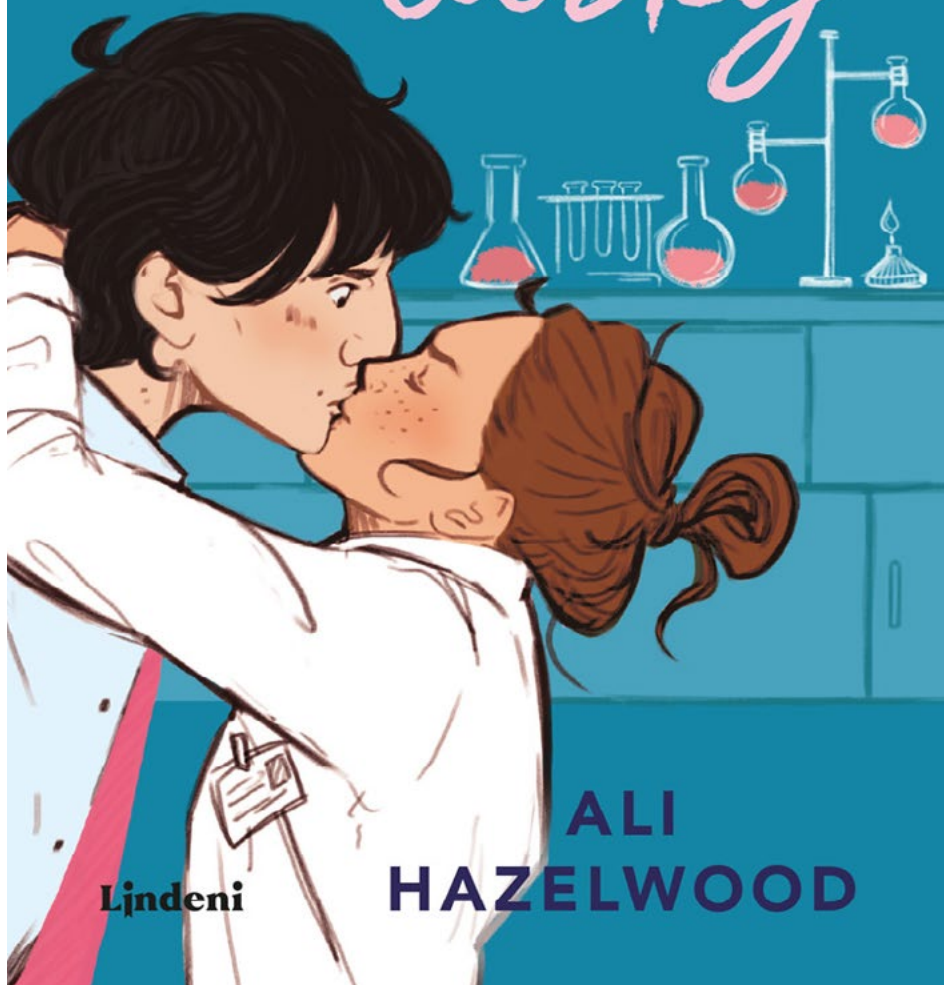

„Zábavné, sexy a inteligentné.“

MARIANA ZAPATA, bestsellerová autorka podľa New York Times

Hypotéza lásky

Ljndeni

ALI
HAZELWOOD

Hypotéza lásky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood

Hypotéza lásky – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Hypotéza *lásky*

ALI HAZELWOOD

Hypotéza *lásky*

Z angličtiny preložila Ivana Cingelová

Ljndeni

*Mojim ženám v odboroch STEM: Kate, Caitie, Hatun a Mar.
Per aspera ad aspera.*

hypotéza (podstatné meno)

Predpoklad alebo možné vysvetlenie vychádzajúce z obmedzeného množstva dôkazov, východisko pre ďalšie bádanie.

Príklad: Na základe dostupných informácií a doposiaľ zozbieraných dát nastolujem hypotézu, že čím ďalej sa budem držať od lásky, tým lepšie pre mňa.

Prolog

Na rovinu: čo sa týka celého doktorandského štúdia, Olive bola trochu rozpoltená.

Nie preto, že by nemala rada vedu. (Mala. Milovala vedu. Veda bola jej vášeň.) Ani pre tonu očividných varovných signálov. Bola si veľmi dobre vedomá, že upísať sa na roky nedocenených, nedostatočne platených osemdesiatihodinových pracovných týždňov zrejme *nebude* pre jej duševné zdravie najlepšie. Že trávenie nocí lopotením sa nad laboratórnym horákom, len aby odhalila nejakú triviálnosť, zrejme *nebu-
de* kľúčom k šťastiu. Že zasvätiť svoje telo a myseľ akademickým záujmom s len občasnou prestávkou na ukradnutie si nejakej tej zeme, na ktorú práve nemá zálusk nikto iný, zrejme *nebude* rozumná voľba.

Bola si toho veľmi dobre vedomá, a predsa ju nič z toho netrápilo. Alebo možno aj trápilo, tak trošku, ale s tým si vedela poradiť. V zapredaní duše tomu najnotorickejšiemu

a najubíjajúcejšiemu kruhu pekla (t. j. doktorandskému štúdiu) jej bránilo niečo iné. Teda, až kým ju nepozvali na prijímací pohovor na katedru biológie na Stanfordovej univerzite a nestretla toho chlapíka.

Chlapíka, ktorý sa jej nikdy nepredstavil.

Chlapíka, na ktorého narazila, keď sa poslepiačky dotacala na prvé vécka, čo našla.

Chlapíka, ktorý sa jej opýtal: „Len tak zo zvedavosti, máš nejaký konkrétny dôvod, prečo plačeš v mojej umyvárni?“

Olive zapišťala. Pokúsila sa otvoriť zaslezené oči a len ako-tak sa jej to podarilo. Všetko bolo rozmazané. Videla iba vodnatý obrys niekoho vysokého, tmavovlasého, oblečeného v čiernom a... To bolo všetko.

„Toto... nie sú dámske toalety?“ vykoktala.

Zaváhanie. Ticho. A potom: „Nie.“ Hlas mal hlboký. Veľmi hlboký. Vážne hlboký. *Božsky* hlboký.

„Si si tým istý?“

„Áno.“

„Určite?“

„Vcelku áno, keďže je to umyváreň môjho laboratória.“

Nuž, tak na to nemala odpoveď. „Veľmi ma to mrzí. Potrebuješ...?“ Mávla rukou ku kabínke – alebo teda minimálne k miestu, kde si myslela, že sú kabínky. Oči ju pálili, aj keď ich mala zatvorené, a musela odušu žmúriť, aby štipanie zmiernila. Pokúsila sa poutierať si rukávom líca, ale jej zavinovacie šaty boli z tenkej lacnej látky, ktorá nesala ani spolovice tak dobre ako skutočná bavlna. Ach, krása chudoby.

„Potrebujem len vyliat čínidlo,“ odvetil, ale nepočula, že by sa pohlol. Možno preto, že stála pred umývadlom. Alebo ju možno pokladal za nejakú čudáčku a zvažoval, že na ňu poštvie školskú ochranku. To by s jej snami o doktoráte uro-

bilo krátky proces, však? „Nepoužívame túto miestnosť ako toalety, len na vylievanie odpadu a umývanie náradia.“

„Och, pardon. Myslela som si...“ Nemyslela. Nemyslela, ako bolo jej zvykom a prekliatím.

„Si v poriadku?“ Musel byť vážne vysoký. Jeho hlas ako-by prichádzal z výšky tak tri metre nad ňou.

„Jasné. Prečo sa pýtaš?“

„Pretože plačeš. V mojej umyvárni.“

„Och, ja neplačem. No, teda, tak trochu, ale sú to len slzy, rozumieš?“

„Nie.“

Vzdychla si a oprela sa o stenu pokrytú obkladačkami. „To mám zo šošoviek. Sú mierne po záruke a v prvom rade nikdy neboli extra kvalitné. Prestala som vidieť. Vybrala som si ich, ale...“ Pokrčila plecami. S trochou šťastia jeho smerom. „Chvíľu trvá, kým sa to zlepší.“

„Nasadila si si šošovky po záruke?“ zatiahol, akoby sa ho to osobne dotklo.

„Len trošku po záruke.“

„Čo znamená trošku?“

„Neviem. Niekoľko rokov?“

„Čože?“ Spoluhlásky vyslovoval ostro a precízne. Dôrazne. Príjemne.

„Tuším len pár.“

„Len pár rokov?“

„To je v pohode. Záručné lehoty sú pre padavky.“

Prenikavý zvuk – niečo ako odfrknutie. „Záručné lehoty slúžia na to, aby som ťa nenašiel plakať u seba v umyvárni.“

Pokiaľ to nebol samotný pán Stanford, vážne by si mal tú umyváreň prestať privlastňovať.

„To je v poriadku.“ Mávla rukou. Zagúľala by očami, keby ju tak nepálili. „To štipanie zvyčajne po pár minútach prejde.“

„Chceš povedať, že si to neurobila prvý raz?“

Zamračila sa. „Čo?“

„Nasadila si šošovky po záruke.“

„Samozrejme. Šošovky nie sú lacné.“

„To ani *oči*.“

Hm. Dobrý postreh. „Počuj, nestretli sme sa už? Možno včera večer, na večeri pre uchádzačov o doktorandské štúdium...“

„Nie.“

„Nebol si tam?“

„Nie je to vyslovene moja parketa.“

„Ani kvôli jedlu zdarma?“

„Nestojí za zdvorilostné rozhovory.“

Možno držal diétu, pretože ktorý doktorand by niečo také povedal? A Olive si bola *istá*, že je doktorand – jeho namyslený, povýšenecký tón hovoril za všetko. Takí boli všetci doktorandi: mysleli si, že sú lepší ako ostatní, pretože mali pochybné privilégium vraždiť v mene vedy vínne mušky za deväťdesiat centov na hodinu. V tom neradostnom temnom pekle menom akademická obec boli doktorandi tá najväčšia zberba, takže museli presvedčiť samých seba, že sú tí najlepší. Olive mala od klinickej psychologičky ďaleko, ale toto bol učebnicový príklad obranného mechanizmu.

„Uchádzaš sa o miesto?“ spýtal sa.

„Hej. Medzi budúročnými biológmi.“ Bože, tie oči ju tak príšerne pálili! „Čo ty?“ spýtala sa, keď si k nim pritlačila dlane.

„Ja?“

„Ako dlho tu už si?“

„Tu?“ Odmlka. „Šesť rokov. Plus-mínus.“

„Och. Takže budeš niekedy teraz končiť?“

„Som...“

Všimla si jeho zaváhanie a okamžite ju bodli výčitky svedomia. „Nie, nemusíš mi nič hovoriť. Prvé pravidlo doktorandského: nepýtaj sa ostatných doktorandov, ako sú na tom s dizertačkou.“

Okamih ticha. A potom ďalší. „Áno.“

„Prepáč.“ Želala si, aby ho videla. Sociálne interakcie boli už samy osebe dosť ťažké a môcť sa chytiť ešte menej vecí bolo to posledné, čo potrebovala. „Nechcela som znieť ako tvoji rodičia na Deň vďakovyzdania.“

Ticho sa zasmial. „Od toho máš ďaleko.“

„Och.“ Usmiala sa. „Máš hrozných rodičov?“

„A ešte horšie Vďakovyzdania.“

„To máte vy Američania za to, že ste sa odtrhli od Británie.“ Natiahla ruku smerom, kde dúfala, že zhruba stojí. „Som Olive, len tak mimochodom. Skoro ako oliva.“ Začala premýšľať, či sa práve nepredstavila odtoku, keď vtom začula, že pristúpil bližšie. Dľaň, ktorá zovrela tú jej, bola suchá, teplá a taká veľká, že by sa do nej zmestila celá jej päť. Nebolo na ňom nič obyčajné. Výška, prsty, hlas.

Nebolo to vyslovene nepríjemné.

„Nie si Američanka?“ spýtal sa.

„Kanaďanka. Počuj, ak sa náhodou budeš baviť s niekým z prijímacej komisie, mohol by si si moju šošovkovú peripeitiu nechať pre seba? Asi by to na mňa ako uchádzačku nevrhlo práve najlepšie svetlo.“

„Myslíš?“ prehodil sucho.

Prebodla by ho pohľadom, keby mohla. Možno sa jej to celkom slušne darilo aj tak, pretože sa zasmial, vlastne len zafunel, ale Olive vedela, že je to smiech. A tak trochu sa jej páčil.

Pustil ju a ona si uvedomila, že mu zvierala ruku. Ups.

„Plánuješ sem nastúpiť?“ spýtal sa.

Pokrčila plecami. „Možno mi neponúknu miesto.“ Ale s doktorkou Aslanovou, u ktorej robila pohovor, si vážne sadli. Olive koktala a mrmlala oveľa menej ako zvyčajne. Navyše mala takmer perfektné priemery. Nemať život občas padlo vhod.

„Plánuješ sem nastúpiť, pokiaľ ti ponúknu miesto?“

Bola by blbá, keby nie. Koniec-koncov, bola to Stanfordova univerzita s jedným z najlepších študijných programov v oblasti biológie. Alebo si to Olive minimálne navrávala, aby nemyslela na hrôzostrašnú pravdu.

Že, pravdupovediac, bola trochu rozpoltená, čo sa týka doktorandského štúdia.

„No... možno. Musím povedať, že hranica medzi perfektnou kariérou voľbou a vyhodnením celého života von oknom začína byť tenká.“

„Očividne sa prikláňaš k tomu vyhadzovaniu von oknom,“ podotkol a znel, akoby sa usmieval.

„Nie. Teda... ide o to, že...“

„Ide o to, že...?“

Zahryzla si do pery. „Čo ak nie som dosť dobrá?“ vyhlákla. Prečo, bože, *prečo* si vylieva srdce pred týmto náhodným chlapíkom z umyvárne? A načo vlastne? Vždy keď sa o svoje pochybnosti podelila s kamoškami a so známymi, automaticky odpovedali tými istými otrepanými prázdnymi frázami. *Bude to v pohode. Dokážeš to. Verím v teba. Tento chlapík určite povie to isté.*

Je to tu.

Každú chvíľu.

Každú sekundu...

„Prečo po tom túžiš?“

Eh? „Prečo... túžim po čom?“

„Po doktoráte. Prečo ho chceš?“

Olive si odkašľala. „Odkakživa mám čínorodú myseľ a doktorandské štúdium mi poskytne ideálne prostredie ďalej ju zveľadovať. Naučím sa tu dôležité zručnosti uplatniteľné v rôznych...“

Odfrkol si.

Zamračila sa. „Čo je?“

„Necituj mi z kníh o tom, ako sa pripraviť na pohovor. Prečo chceš doktorát?“

„Je to pravda,“ namietla, no trochu chabo. „Chcem sa stať lepšou výskumníčkou...“

„Je to preto, že nevieš, čo iné by si robila?“

„Nie.“

„Pretože si si nenašla prácu v odbore?“

„Nie, ani som si ju nehľadala.“

„Aha,“ prehodil. Vzápätí jeho veľká rozmazaná postava pristúpila k nej a vyliala niečo do umývadla. Olive začítila závan eugenolu, pracieho prostriedku a čistej mužskej pokožky. Zvláštne príjemná kombinácia.

„Potrebujem viac slobody ako v práci.“

„V akademickej obci veľa slobody mať nebudeš.“ Jeho hlas prichádzal zblížša, akoby ešte neodstúpil. „Budeš si musieť prácu financovať výskumnými grantmi, pri ktorých budeš mať absurdné množstvo konkurentov. V zamestnaní s osemhodinovou pracovnou dobou, kde slovo *víkend* aj niečo znamená, by si zarábala lepšie.“

Olive sa zamračila. „Chceš ma presvedčiť, aby som to miesto odmietla? Je toto nejaká kampaň proti ľuďom nosiacim šošovky po záruke?“

„Vôbec.“

Počula jeho úsmev.

„Budem ti veriť, že to bol len omyl.“

„Nosím ich *celý čas* a takmer nikdy...“

„Očividne jeden z dlhého radu omylov.“ Vzdychol si. „Ide o toto: netuším, či si dostatočne dobrá, ale kladieš si nesprávnu otázku. Akademická obec je veľa muziky za málo peňazí. Podstatné je mať dosť dobrý dôvod, prečo v nej chceš pôsobiť. Tak teda: prečo doktorát, Olive?“

Premýšľala nad tým a premýšľala a premýšľala. A potom opatrne odpovedala: „Mám otázku. Špecifickú výskumnú otázku. Niečo, na čo chcem prísť.“ Tak. Hotovo. To bola jej odpoveď. „Niečo, pri čom sa obávam, že ak to neobjavím ja, neobjaví to nikto iný.“

„Otázku?“

Zacítila závan vzduchu a uvedomila si, že chlapík sa oprel o umývadlo.

„Áno.“ Vyschlo jej v ústach. „Niečo, na čom mi záleží. A nezverila by som to nikomu inému. Pretože nikto iný sa tomu zatiaľ nevenoval. Pretože...“ *Pretože sa stalo niečo zlé a ja chcem prispieť k tomu, aby sa to nestalo znova.*

Ťažké myšlienky pred neznámym človekom a navyše v temnote za zatvorenými očami. Pootvorila ich. Stále videla rozmazane, ale pálenie z veľkej časti ustúpilo. Chlapík sa na ňu pozeral. Síce bol na okrajoch rozmazaný, ale jednoznačne bol *tam* a trpezlivo čakal, až bude pokračovať.

„Je to pre mňa dôležité,“ zopakovala. „Výskum, ktorý chcem robiť.“ Olive mala dvadsaťtri a bola na svete sama. Netúžila po víkendoch ani po slušnej výplate. Túžila sa vrátiť späť v čase. Túžila sa cítiť menej osamelo. Ale keďže to nebolo možné, stačí jej, ak napraví, čo sa dá.

Prikývol, no nič nepovedal, vystrel sa a urobil niekoľko krokov k dverám. Očividne odchádzal.

„Je to dosť dobrý dôvod na to, aby som šla na doktorandské?“ zavolala za ním. Hnevalo ju, že znie, akoby zúfalo tú-

žila po jeho súhlase. Možno si práve prechádzala nejakou existenčnou krízou.

Zastal a pozrel sa na ňu. „Ten najlepší.“

Zdalo sa jej, že sa usmieva. Alebo niečo podobné.

„Veľa šťastia na pohovore, Olive.“

„Vďaka.“

Bol už takmer vonku z miestnosti.

„Možno sa budúci rok uvidíme,“ vypadlo z nej, pričom sa mierne začervenala. „Ak ma zoberú. A ty dovedy nedoštuduješ.“

„Možno,“ počula ho povedať.

Vzápätí chlapík zmizol. A Olive sa nikdy nedozvedela, ako sa volal. Ale keď jej o niekoľko týždňov neskôr katedra biológie Stanfordovej univerzity ponúkla miesto, prijala ho. Bez váhania.